

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 20CoP/184/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1320209350
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nadežda Wallnerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1320209350.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci navrhovateľky: N. W., narodená XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, Z., zastúpená Ing. Mgr. Jurajom Vlčekom, advokátom, so sídlom Dlhá 4, Stupava, proti povinnému platiť výživné: R.. B. W., narodený XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, Z., zastúpený Mgr. JUDr. PhDr. Ivanou Merkovou, advokátkou, so sídlom Mierová 183, Bratislava, o určenie vyživovacej povinnosti, na odvolanie povinného voči rozsudku Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 08.07.2021, č.k. 11Pc/14/2020-135, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 08.07.2021, č.k. 11Pc/14/2020-135, p o t v r d z u j e .

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom č.k. 11Pc/14/2020-135, zo dňa 08.07.2021 rozhodol, že povinný platiť výživné je povinný prispievať na výživu navrhovateľky sumou 200 eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci, k rukám navrhovateľky, a to od 02.11.2020. Zároveň rozhodol, že zameškané výživné za obdobie od 02.11.2020 do 08.07.2021, vo výške 1.600 eur, je povinný zaplatiť do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že návrhom na začatie konania, doručeným dňa 02.11.2020, sa navrhovateľka domáhala určenia vyživovacej povinnosti voči povinnému, a to vo výške 200 eur mesačne, od podania návrhu. Uviedol, že svoj návrh odôvodnila tým, že po rozvoze rodičov sa otec odsťahoval a matka býva s mladším bratom v X-izbovom byte na Z. ulici v Z., ona sa odsťahovala bývať ku starým rodičom, za čo im prispieva sumou 150 eur mesačne. Zdôraznila, že keďže v čase rozvodu rodičov bola už plnoletá, súd nerozhodoval o výživnom, odporca platiť výživné len mladšiemu bratovi, jej neprispieva. Ďalej súdu prvej inštancie navrhovateľka uviedla, že pracuje ako pilates inštruktor, má uzavretú dohodu o pracovnej činnosti, avšak táto práca, vzhľadom na epidemiologickú situáciu, neposkytuje dostatočný príjem, nemá ani istotu, že v nej zotrúva. Tiež dodala, že len vďaka matke a starým rodičom mohla stráviť pobyt Austrálii za účelom zdokonalenia sa v anglickom jazyku, pričom letenku si zaplatila z nasporených peňazí z letnej brigády, otec jej prispel sumou 50 eur na narodeniny a takou istou sumou na meniny. Navrhovateľka súdu prvej inštancie uviedla, že v súčasnosti je študentkou 1. ročníka dennej formy študijného programu psychológia, Fakulty psychológie na Paneurópskej vysokej škole v Bratislave, výška nákladov na štúdium každoročne rastie, najväčšiu položku predstavuje školné, ktorého výška za 1 akademický rok v bakalárskom štúdiu predstavuje sumu

2.390eur (čo je asi 200 eur mesačne). Ďalej uviedla, že si zakúpila identifikačný preukaz študenta v sume 30 eur s každoročnou revalidáciou v sume 15 eur, zaplatila registračný poplatok do Univerzitetnej knižnice 3 eurá, kvôli štúdiu si zaobstarala nový počítač, ktorý stál 399,35 eur, ďalej potrebuje náplne do tlačiarne, priemerne 10 eur mesačne a medzi ďalšie odôvodnené výdavky uviedla 100 eur na stravu, 80 eur na ošatenie a školské pomôcky vo výške 50 eur, výdavky na pohonné hmoty 50 eur, výdavky na kozmetiku drogériu, prípadne lieky 30 eur mesačne. Navrhovateľka uviedla, že matka okrem toho, že jej platí prevažnú časť výdavkov, prispieva jej mesačne vreckovým vo výške 50 eur, preto sumu 200 eur mesačne považuje za sumu, ktorá jej zabezpečí primeranú výživu a dostatok finančných prostriedkov na úhradu bežných výdavkov a odôvodnených potrieb, najmä v súvislosti so štúdiom na vysokej škole.

3. Súd prvej inštancie v uvedenej veci rozhodol podľa § 62 ods. 1, § 62 ods. 2 až 5, § 75 ods. 1 a 2, § 75 ods. 1 a 2 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“). Súd prvej inštancie zo svojho rozsudku č.k. 38P/340/2018-155 zo dňa 02. mája 2019 zistil, že manželstvo odporcu a F. W. bolo rozvedené a na čas po rozvode zveril maloletého M. (v tom čase 15 rokov) do osobnej starostlivosti matky a zaviazal otca prispievať na jeho výživu sumou 260 eur mesačne, pričom ho odôvodnil tým, že maloletý M. navštevuje 9. ročník základnej školy, nestravuje sa v školskej jedálni, je vedený v alergologickej ambulancii a povinný platiť výživné je zamestnaný ako špecialista, jeho priemerný mesačný netto príjem predstavuje čiastku 950 eur, okrem toho pracuje brigádnicky ako pomocník cez pracovnú agentúru kde má jednorázový príjem za 12 hodinovú smenu 48 eur a za ľahšiu zmenu 38 eur, matka má príjem 1.200 -1.300 eur mesačne. Ďalej uviedol, že zo zmluvy o krátkodobom nájme časti bytu zo dňa 01.07.2020 vyplýva, že odporca hradí mesačnú platbu za prenájom časti bytu sumu 116,65 eur mesačne, a že železničná spoločnosť Slovensko potvrdila, že čistý príjem žalovaného za obdobie od októbra 2020 do marca 2021 predstavuje sumu 983,55 eur. Súd prvej inštancie uviedol, že odporca namietal, že navrhovateľka je schopná sa sama živiť, čo je dôvod na zamietnutie návrhu. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v tomto prípade sa navrhovateľka po návrate z pobytu v Austrálii, kde sa zdokonalila v cudzom jazyku a počas pobytu si dokázala privyrobiť, rozhodla pokračovať v príprave na budúce povolanie a zvolila si štúdium psychológie a navštevuje dennú formu štúdia. Dodal, že aj podľa judikatúry možno považovať za prípravu na budúce povolanie také ďalšie štúdium, ktorého ukončenie umožní absolventovi nájsť si zamestnanie aj v inom odbore než, na ktorý bola príprava doteraz zameraná (R 11/1993). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že navrhovateľka sa dennou formou štúdia pripravuje na budúce povolanie a nie je schopná sa sama živiť, a preto vyživovacia povinnosť odporcu trvá. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že navrhovateľka je študentkou dennej formy štúdia na Paneurópskej vysokej škole, Fakulte psychológie, pričom nepovažoval zaplatené školné za neodôvodnené výdaje. Podľa súdu prvej inštancie navrhovateľka ďalej preukázala zakúpenie notebooku F. za 399,35 eur, poplatok do Univerzitetnej knižnice, náplne do tlačiarne. Dodal, že ani príspevok na bývanie u starých rodičov nepovažoval za neodôvodnený výdavok, keďže aj pri ubytovaní na internáte by výdaje predstavovali najmenej 70-90 eur mesačne. Súd prvej inštancie skonštatoval, že navrhovateľka má XX rokov, nebolo preukázané, že by mala nepriaznivý zdravotný stav, na povolanie sa pripravuje formou celodenného štúdia, žije u starých rodičov, pričom na jej výživu prispieva aj jej matka formou poskytovania stravy, uhrádzania jej všetkých výdavkov a poskytuje jej aj vreckové, pričom čo sa týka vlastných príjmov navrhovateľky, v návrhu uvádzala, že pracuje ako pilates inštruktor, avšak vzhľadom na nepriaznivú epidemiologickú situáciu z tejto zmluvy nedosahuje príjem, z ktorého by si dokázala uspokojovať svoje potreby. Súd prvej inštancie uviedol, že zohľadnil aj vek odporcu, keďže nie je vo veku starobného dôchodku, jeho dobrý zdravotný stav, dosiahnuté vysokoškolské vzdelanie, pracovné skúsenosti, navyše skutočnosť, že býva a pracuje v hlavnom meste, kde sú výrazne vyššie príležitosti získať zamestnanie, prípadne privyrobiť si popri zamestnaní. Okolnosť, ktorú súd prvej inštancie pri stanovovaní výšky výživného zohľadnil, bola skutočnosť, že stanovil vyživovaciu povinnosť voči bratovi navrhovateľky, M. W. rozsudkom zo dňa 02.05.2019, vo výške 260 eur mesačne, pričom odporca bol s výškou výživného uzročený, vzdal sa odvolania voči tomuto rozhodnutiu. Súd prvej inštancie zdôraznil, že odporca si musí byť vedomý, že okrem tejto vyživovacej povinnosti má ešte vyživovaciu povinnosť voči dcére, ktorá sa pripravuje na budúce povolanie a nie je schopná sa sama živiť. V kontexte tohto rozhodnutia, súd prvej inštancie považuje výživné v sume 200 eur mesačne za primerané možnostiam a schopnostiam odporcu a odôvodneným potrebám navrhovateľky. Súd prvej inštancie priznal navrhovateľke výživné od podania návrhu a zaviazal povinného ku zaplateniu aj zameškaného výživného za obdobie od 02.11.2020 do 08.07.2021, vo výške 1.600 eur, zaplatiť do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. O trovách konania rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

4. Povinný podal proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že ho podáva z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), keďže má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Čo sa týka konštatovania súdu prvej inštancie, že zo zmluvy o krátkodobom nájme časti bytu zo dňa 01.07.2020 vyplýva, že hradí mesačnú platbu za prenájom časti bytu sumu 116,65 eur mesačne, povinný uviedol, že uvedené nie je pravdivé, nakoľko z predmetnej zmluvy jednoznačne vyplýva, že celková výška mesačného nájomného je v sume 550,- €, pričom on ako jeden z dvoch nájomcov uhrádza alikvotnú časť nájomného vo výške 1/2, t. j. v sume 275,- € mesačne, a nie v sume 116,65 € mesačne. Čo sa týka toho, že súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutočnosti, že navrhovateľka je študentkou 1. ročníka dennej formy štúdia na študijnom programe Psychológia (1. stupeň štúdia - bakalárske štúdium), ako to vyplýva z potvrdenia o štúdiu, ktoré predložila navrhovateľka, štandardná dĺžka štúdia je 3 roky, povinný uviedol, že nakoľko navrhovateľka absolvovala v rokoch 2016 až 2019 štúdium anglického jazyka v Austrálii, má za to, že súčasné štúdium psychológie na súkromnej vysokej škole na predchádzajúce štúdium anglického jazyka úplne jednoznačne nenadväzuje, a preto ho možno považovať len za tzv. „štúdium pre štúdium“, navyše v situácii, keď nemá vedomosť o tom, že by navrhovateľka vedomosti a schopnosti nadobudnuté štúdiom anglického jazyka od jej návratu z Austrálie v auguste 2019 nejakým spôsobom zúročila, a preto nie je predpoklad domnievať sa, že by zúročila aj toto ďalšie štúdium. Podľa názoru povinného zo strohého konštatovania súdu prvej inštancie, nie je vôbec zrejmé, na základe akých dôkazov dospel k záveru, že zaplatené školné na súkromnej vysokej škole nepovažuje za neodôvodnené výdavky. Povinný má za to, že navrhovateľka v konaní neuviedla a ani nepreukázala žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by nemohla študovať na verejnej vysokej škole, teda na škole, ktorá nie je zaťažovaná školným. Dodal, že argumenty uvádzané navrhovateľkou, že absolvovaním štúdia na uvedenej súkromnej vysokej škole sa jej výrazne zvýšia možnosti uplatnenia sa na trhu práce, sú len ničím nepreukázané hypotetické úvahy bez akéhokoľvek reálneho základu, keďže navrhovateľka do dnešného dňa pri uplatnení sa na trhu práce nijakým spôsobom nezúročila ani len trojročné štúdium anglického jazyka, ktoré absolvovala v Austrálii. Ďalej povinný namietal, že ani z konštatovania súdu prvej inštancie, nie je opätovne zrejmé, na základe akých dôkazov alebo skutkových tvrdení dospel k záveru, že príspevok navrhovateľky na bývanie u starých rodičov v sume 150,- € mesačne nepovažuje za neodôvodnený výdavok, keď naproti tomu sám uvádza, že v prípade internátneho bývania by výdavky navrhovateľky boli len vo výške 70-90,- € mesačne, čo je o cca 50 % menej, ako výdavky, ktoré navrhovateľka v súčasnosti deklaruje. Tiež poukázal na to, že rovnako aj v prípade, ak by navrhovateľka bývala s jej matkou a maloletým synom M. v mieste jej trvalého pobytu, výdavky navrhovateľky by predstavovali sumu cca 70,- € mesačne (náklady na bývanie v súhrnnej výške cca 200,- € mesačne rozdelené medzi tri osoby), preto jej súčasné výdavky na bývanie v sume 150,- € mesačne, nemožno podľa jeho názoru v žiadnom prípade považovať za odôvodnené. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie síce tvrdí, že odôvodnené potreby navrhovateľky závisia od jej veku, avšak ich špecifikácia v odôvodnení rozsudku úplne absentuje. Tiež namietal, že v kontexte plnenia si vyživovacej povinnosti voči navrhovateľke, nielen z jeho strany, ale aj jej zo strany matky, súd prvej inštancie síce konštatuje, že na jej výživu prispieva aj jej matka formou poskytovania stravy, uhrádzania jej všetkých výdavkov a poskytuje jej aj vreckové, avšak žiadnu konkrétnu výšku a odôvodnenosť takýchto výdavkov vo svojom rozhodnutí neuvádza, preto nie je vôbec zrejmé, z akých konkrétnych údajov pri rozhodovaní o výživnom vychádzal. Povinný poukázal na to, že ako je to z podania navrhovateľky zo dňa 29.04.2021 zrejmé, tak navrhovateľka namiesto toho, aby vzhľadom k jej dobrému zdravotnému stavu, dosiahnutému vzdelaniu, a skutočnosti, že býva a pracuje v hlavnom meste, kde sú výrazne vyššie príležitosti získať zamestnanie, prípadne privyrobiť si, a pričínila sa tak o zvýšenie svojich príjmov (napr. ako prekladateľka anglického jazyka - tento druh práce je dokonca možné vykonávať aj počas nepriaznivej epidemiologickej situácie), tak radšej iniciatívne hľadá ďalšie zamestnanie pre neho. K záveru súdu prvej inštancie, kde skonštatoval, že zohľadnil aj jeho vek, keďže nie je vo veku starobného dôchodku, jeho dobrý zdravotný stav, dosiahnuté vysokoškolské vzdelanie, pracovné skúsenosti, otec uviedol, že tak ako to už uviedol vo svojom vyjadrení zo dňa 06.07.2021, z pohľadu veku (momentálne má XX rokov a dôchodkový vek dosiahne vo veku XX rokov) je pre nového zamestnávateľa neperspektívnym zamestnancom. Povinný má za to, že napriek uvedenému v konaní preukázal, že neustále vyvíjal snahu o riešenie svojej nepriaznivej finančnej situácie, aj nad rámec svojho trvalého pracovného pomeru, a to formou brigádnickej práce, a to nielen manuálnej, ale aj administratívnej. Povinný zdôraznil, že z odôvodnenia súdu prvej inštancie nie je podľa neho teda vôbec zrejmé, k akým konkrétnym záverom má toto konštatovanie viesť, keďže je už osem rokov

zamestnaný v trvalom pracovnom pomere, ktorého pracovná náplň a mzda plne zodpovedajú jeho dosiahnutému vzdelaniu a pracovným skúsenostiam. Ďalej otec považoval za potrebné uviesť, že v čase, keď súd prvej inštancie rozhodol o výživnom pre maloletého M., a to rozsudkom zo dňa 02.05.2019, navrhovateľka bola na študijnom pobyte v Austrálii (od októbra 2016 do augusta 2019) a v čase rozhodovania o výživnom pre maloletého syna M. predsa nemohol vedieť, že navrhovateľka začne viac ako rok od návratu zo študijného pobytu v Austrálii, t. j. od 09.09.2020, študovať na súkromnej vysokej škole, preto uvedené tvrdenie nemožno, pri rozhodovaní o výživnom pre navrhovateľku, považovať za relevantné. Povinný namietal, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je vôbec zrejmé, ako pri rozhodovaní o výške výživného posúdil jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery, keď priznal navrhovateľke výživné v sume 200,- € mesačne. Povinný uviedol, že jeho mesačné výdavky po takto stanovenej výške výživného pre navrhovateľku (bez započítania bežných výdavkov na stravu, električku, lieky, kozmetiku, oblečenie, telefón a podobne, ako aj výdavkov na spotrebné úvery), sú nasledovné: 260,- € bežné výživné pre maloletého M., 50,- € zameškané výživné pre maloletého M., 200,- € priznané výživné pre navrhovateľku, 275,- € výdavky na bývanie, t. j. spolu 785,- €. V tejto súvislosti povinný zdôraznil, že po odpočítaní vyššie uvedených výdavkov v celkovej sume 785,- € mesačne z priemerného čistého príjmu v sume 983,55 € mesačne, mu zostane suma 198,55,- € mesačne a poukázal na to, že tento zostatok čistého príjmu nepredstavuje ani sumu životného minima, ktorá je od 01. júla 2021 vo výške 218,06 €. Povinný uviedol, že stanovenie povinnosti prispievať na výživu navrhovateľky sumou 200,- € mesačne, spolu s povinnosťou zaplatiť zameškané výživné vo výške 1.600,- € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, považuje za svojvoľné bez zohľadnenia skutočných možností, schopností a majetkových pomerov, ktoré je spôsobilé privodiť mu ohrozenie uspokojovania jeho základných životných potrieb. Na základe uvedeného má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a zároveň súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže je evidentné, že navrhovateľka, vzhľadom k doteraz dosiahnutému vzdelaniu, je schopná sa sama živiť. Povinný uviedol, že súd prvej inštancie síce uvádza, že navrhovateľka sa dennou formu štúdia pripravuje na budúce povolanie a nie je schopná sa sama živiť, avšak navrhovateľka študuje na súkromnej vysokej škole psychológiu, 1. stupeň štúdia - bakalárske štúdium, ktorého štandardná dĺžka štúdia je 3 roky, pričom v rokoch 2016 až 2019 už absolvovala trojročné štúdium anglického jazyka v Austrálii, a teda jej súčasné štúdium, ktoré úplne jednoznačne nenadväzuje na predchádzajúce štúdium, nemožno považovať za racionálnu prípravu na budúce povolanie. Má za to, že na takéto „štúdium pre štúdium“ sa zákonná a súdom vymáhateľná výživovacia povinnosť rodičov nevzťahuje, pričom poukázal na nález Ústavného súdu ČR z 30.09.2014, sp.zn. II. ÚS 2121/14. V tejto súvislosti povinný namietal, že pri plnoletom dieťati by malo všeobecne platiť, že bude vyvíjať primerané úsilie smerujúce k tomu, aby sa uživilo samé, ale ak sa navrhovateľka, napriek skutočnosti, že rodičia jej už jedno štúdium v Austrálii financovali, rozhodne zotrvať v uvedenom štúdiu na súkromnej vysokej škole, je to slobodným rozhodnutím výlučne navrhovateľky, avšak v takom prípade povinný má za to, že v zmysle ustanovenia § 75 ods. 2 Zákona o rodine, výživné pre navrhovateľku nemožno priznať, pretože by to bolo v rozpore s dobrými mravmi. Taktiež namietal, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo neodôvodnil, čo je v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Podľa názoru povinného nikde v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie nie sú špecifikované celkové výdavky a odôvodnené potreby navrhovateľky, ktoré by považoval za určujúce pri rozhodovaní o výške výživného. Rovnako podľa neho súd prvej inštancie vôbec neprihliadol na jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Zároveň namietal, že súd prvej inštancie, taktiež vôbec neprihliadol na schopnosti, možnosti a majetkové pomery matky navrhovateľky, ako druhého z povinných rodičov, ktorá vlastní osobné motorové vozidlo a jej čistý mesačný príjem je o cca 60 % vyšší ako jeho príjem, čo je v rozpore s ustanovením § 62 ods. 2 Zákona o rodine. Záverom vyslovil svoje presvedčenie, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého nie je zrejmé, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, je neprípustné, pričom uvedený extrémny nesúlad právnych záverov súdu s vykonaným dokazovaním, skutkovými a právnymi zisteniami napĺňa znaky arbitrárneho rozhodnutia súdu, o čom pojednáva aj právna veta nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I.ÚS 243/07, publikovaná v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR - rok 2008. Na základe uvedeného otec žiada odvolací súd, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a to tak, že návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietne alebo alternatívne rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že povinný v ňom neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu, prípadne zrušenie napadnutého rozhodnutia. Je toho názoru, že ku skutočnostiam uvádzaným povinným v predmetnom odvolaní sa vyjadrila už v konaní pred súdom prvej inštancie, a preto považuje ďalšie vyjadrenie k týmto skutočnostiam za nadbytočné. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhla, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Navrhovateľka záverom uviedla, že súhlasí s tým, aby odvolací súd z dôvodu hospodárnosti konania prejednal odvolanie povinného a rozhodol o ňom bez nariadenia pojednávania.

6. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie povinného z výživného nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil (§ 378 C.s.p., § 219 ods. 3 C.s.p.) a o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci upovedomení zákonným spôsobom.

7. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o určení výživného na navrhovateľku zo strany povinného potvrdil, nakoľko je vo výroku vecne správny. V celom rozsahu sa odvolací súd stotožňuje s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie. Pre správnosť dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že správne súd prvej inštancie posúdil v prípade navrhovateľky, že nie je schopná sa sama živiť, nakoľko študuje na vysokej škole dennou formou, a týmto štúdiom sa pripravuje na budúce povolanie. Argument povinného, že navrhovateľka nadobudla schopnosť sa sama živiť už predošlým štúdiom anglického jazyka v Austrálii, a tým, že je v jej schopnostiach mať brigádnicú prácu, ako napríklad precvičovanie pilatesu, považuje odvolací súd za nedôvodný. Navrhovateľka štúdiom anglického jazyka v Austrálii, nezískala vysokoškolský stupeň vzdelania. Rozširovanie si vzdelania zo stredoškolského, pokračovaním v štúdiu na vysokej škole, sa považuje za dôvodné k vysloveniu, že navrhovateľka si riadne zvyšuje kvalifikáciu a pripravuje sa na výkon budúceho povolania. Ak by sme prijali argument povinného, tak potom by sme pri skoro každom plnoletom, ktorý ukončil stredoškolské vzdelanie mohli konštatovať, že už ukončením tohto štúdia nadobudol schopnosť nájsť si prácu a sám sa živiť. Ani výkon prípadne brigádnickej práce študenta počas štúdia, neznamená, že je navrhovateľka schopná sa sama živiť. Zo zmlúv o brigádnickej práci vyplýva mzda 3 eur na hodinu, a zárobok maximálny 198 eur, ktorý navrhovateľka vedela popri štúdiu z tejto brigádnickej práci dosiahnuť. Navyše nemožno pri forme denného štúdia na vysokej škole oprávnene požadovať od navrhovateľky, že musí si privyrábať popri štúdiu, to že tak robí, je na úkor jej voľného času, a suma, ktorú si vie takto navrhovateľka privyrobit', môže slúžiť na prílepkovanie si, zakúpenie niečoho, čo je nad rámec bežných výdavkov a nepokryje ich výživné od rodičov. Odvolací súd má aj za to, že určená suma 200,- eur mesačne zodpovedá možnostiam a schopnostiam povinného, ako aj bežným nákladom navrhovateľky. Vyživovaciu povinnosť má aj matka navrhovateľky, a ak zohľadníme jej pomery a pomery povinného je dôvodné vysloviť, že obaja by sa mali podieľať na výžive navrhovateľky rovným dielom. Povinný namieťa, že matka navrhovateľky má vyšší príjem ako má on. Odvolací súd nepovažuje rozdiel v príjmoch a pomeroch oboch rodičov za tak výrazný, že by znamenal vyššiu životnú úroveň matky navrhovateľky oproti povinnému. Matka navrhovateľky pracuje ako zdravotná sestra a aj s nadčasmi, má mesačný príjem cca. 1.200-1.300 eur. Odvolací súd má za to, že príjem, ktorý matka navrhovateľky dosahovala v období pandémie covid, nemožno brať ako určujúci, nakoľko išlo o výnimočnú situáciu, ktorá pre matku navrhovateľky ako zdravotného pracovníka znamenala množstvo prikázaných nadčasov v práci, čo sa odzrkadilo v jej o niečo vyššom príjme oproti normálnemu stavu, avšak za cenu straty akéhokoľvek voľného času. Náklady navrhovateľky na bývanie, stravu, ošatenie, súvisiace so štúdiom, na dopravu, ako aj voľnočasové aktivity, návšteva kultúrnych podujatí a podobne, dosahuje sumu 400-500 eur mesačne a pri rovnakom pomere podieľania sa na nákladoch od oboch rodičov je suma 200,- eur pre povinného primeraná. Otec rozporuje náklad navrhovateľky na bývanie v sume 150,- eur mesačne. Odvolací súd má za to, že tento náklad je opodstatnený, navrhovateľka nemala vytvorené podmienky v domácnosti matky, kde žila s matkou a dospievajúcim bratom v garzónke. Riešenie bytovej otázky formou bývania u starých rodičov, kde má navrhovateľka samostatnú izbu a poskytuje za to starým rodičom príspevok 150,- eur mesačne je adekvátne, a to aj v porovnaní s cenami prenájmu jednoizbových bytov v Bratislave, ktoré je násobne vyššie. Otec rozporuje aj náklad školné na súkromnej vysokej škole, s tým, že navrhovateľka mohla ísť študovať na štátnu vysokú školu. Súd prvej inštancie vyhodnotil tento náklad ako plne oprávnený, s čím sa odvolací súd nestotožňuje, avšak dané posúdenie

súdom prvej inštancie nevedlo vo výsledku ku určaniu výživného, ktoré by nezodpovedalo oprávneným nákladom navrhovateľky. Aj keď prijme argument otca, že odbor, ktorý študuje navrhovateľka, je možné študovať aj na štátnej vysokej škole, odvolací súd má však za to, že aj so štúdiom na štátnej vysokej škole sú spojené výdavky, či už na učebnice, či iné študijné pomôcky a určená suma výživného 200,- eur pre povinného je adekvátne aj keby navrhovateľka študovala na štátnej vysokej škole. Taktiež správne poznamenal súd prvej inštancie, že na syna povinného je určené výživné 260,- eur mesačne, otec túto sumu akceptoval, nepodal odvolanie voči rozhodnutiu súdu, a teda keď na syna študujúceho na strednej škole akceptoval túto sumu výživného, nemožno pri navrhovateľke vyhodnotiť, že suma 200,- eur mesačne je vysoká. Otec aj pri dosahovanom príjme cca. 1.000,- eur mesačne v čistom je schopný plniť si výživné na navrhovateľku v sume 200,- eur a syna 260,- eur. Oстане mu po úhrade výživného suma 560,- eur. Výdavok otca na splátky pôžičiek, nemožno považovať za dôvodné, nakoľko ide o výdavok, ktorý si otec bral na seba dobrovoľne, hoc si bol vedomí svojho dosahovaného mesačného príjmu, a toho, že má v prvom rade zákonnú povinnosť vyživovať svoje deti.

8. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods.1, 2 CSP).

9. Odvolací súd záverom uvádza, že z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.09.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.06.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

10. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

11. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 422 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 Ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).